

det mørke Stræde. Af Hensyn til de købstadsøgende Bønders Heste var al Slædefart paa Landevejen forbudt, og Drengene havde derfor udstillet Vagtposter hist og her under Bakken for at sikre sig mod en Overrumpling. Nu stod den frygtede »Wolle« dernede og saa' op mod den ganske tomme Vej, mens der hist og her fra Grøfterne lød et halvkvalt »Kuk-Kuk« eller »Mi-jav«, efterfulgt af undertrykt Grinen. Saa opløftede han truende sin Stok, vendte sig derpaa om og gik tilbage ind i Byen. Kort efter hørtes igen Vagtmandskabets Signal, og faa Minutter efter var Legen paany i fuld Gang over hele Banen.

Imidlertid havde en af de største Læredrenge faaet en af Pigerne lokket med paa sin Slæde, og denne Triumf lod ikke længe Ærgærrigheden slumre i Peter Andreas' Bryst. Midt under Nedfarten standsede han udfor en Klynge lattermilde Pigebørn og indbød med udstrakt Haand den allerlængste af dem til at slaa Følge. Efter lidt Nølen gav hun efter og satte sig overskrævs foran ham paa Slæden. Han slyngede dristigt Armen om sin Erobring — og Blodørnen fór afsted. »Varsko!« brølte han af sine Lungers fulde Kraft; han maatte forkynde Verden sin Sejr. »Saa' du Per?« hørte han i Forbifarten to af sine Kammerater sige, der var paa Vej opefter med deres Slæder. Ogsaa Pigebarnet — en sortøjet og sortlokket Tiggertøs — vendte sig under den stedse vildere Fart anerkendende